

UVODNA RIJEČ

VRIJEME U SVJETLU POVIJESTI SPASENJA

Dr Jordan KUNIČIĆ, dekan

Svima Vama, braćo, milost i mir u Gospodinu. I hvala istom Gospodinu što nam je omogućio da se i ove godine sastanemo u ne baš odviše povoljnim vremenskim uvjetima. Vaša žrtva jest znak da se radi o važnom pothvatu. A važno je sastati se u imenu Gospodnjem. Jer na tom je sastanku onaj kojega ne mogu obuhvatiti ni nebesa (Mt 18,20). Među nama je On, među nama je spasenje. Ovaj sastanak prima neko obilježje sakramentalnosti, jer je znak i kao neki faktor svetosti spasenja.

Vrijedno je da se žrtvujemo za ovakav sastanak. On odgovara željama neprevarljive Učiteljice, koja je svima nama bližnja i općenita norma djelovanja, čuvarica poklada svih istina spasenja. Crkva ovakve skupove želi; ona zna od kolike je važnosti da svećenik učvršćuje i proširuje stečeno znanje te u ozračju svete ljubavi širi bratsku atmosferu i razvija svoju osobnost do mjere punine Kristove (Ef 4,13).

Opazili ste da je naš ovogodišnji sastanak nazvan *tjedan*. Time je nekako stavljen naglasak na određeno vrijeme. Doista, to je prilično kratko vrijeme, ali neki je umnik rekao da su minute duge, a godine kratke. Možda je tjedan — između njih — doista prikladno i dovoljno vrijeme. Ni dugo ni kratko. A prikladno je i dovoljno zato jer je Bog onaj koji nas uvijek uslišava u pravo vrijeme, i to je naše vrijeme spasenja (2 Kor 1,2).

Tako i ja želim promatrati ovaj Tjedan: kao odsječak u povijesti spasenja. Jer spasenje — to svi dobro znamo — ima i svoju vremensku dimenziju. Ono se realizira u svakoj minuti koja je susret, neki sveti rendez-vous između čovjeka i Boga. Nije li svaka minuta sudbinski bremenita? Zar se u svakoj od njih ne odlučuje o čovječjoj sudbini? Ne odjekuje li svaka minuta Božjim pozivom u našoj duši? I zar svaka minuta ne piše povijest spasenja?

Ali ta povijest spasenja piše se snagom Kristovom. Jer otkad je počelo novo doba (Kristovo doba), nova era (Kristova era), ništa se ne piše u ljudskoj povijesti bez ingerencije one snage što izvire iz smrti i uskrsnuća Kristova. U svakom trenutku povijesti prisutan je Krist. I gdje god je znak milosnog života, tu je njegov i Očev Duh (Iv 4,23) Ovaj

je dakle sastanak u znaku snage Kristove, u Duhu koji daje život i dinamiku svakoj pojavi milosnog života.

Krist se radovao što je došao njegov čas. Bio je to npr. čas kada je učinio čudo (Iv 2,4); čas kada je navijestio kako je došlo vrijeme da se ostvari pravo bogoštovlje u duhu i istini (Iv 4,23); a osobito je to bio čas smrti i uskrsnuća (Iv 12,23-27). Sve trenutke vremena sprema Božja providnost, jer Božja su sva vremena i sva vremenska razdoblja. U njima On daje znakove svoje volje. Nije dovoljno reći da su događaji »signa temporum«, recimo radije da su »signa divinae voluntatis« — znakovi Božje volje.

I mi se radujemo da je došao ovaj čas. Čas određen za naše dobro. Za dobro svete Crkve, Božjega naroda. To znači da taj čas moramo uključiti, ne samo riječju nego i djelom, u trajanje Kristovo, u uzročnost njegove prisutnosti. Ovim sastankom Krist dokazuje, mora dokazati svoju prisutnost među nama, u ovom vremenskom odsječku. A kako će se to ostvariti?

Da nije bilo Kristovog časa smrti i uskrsnuća, ni ovaj čas ne bi imao smisla ni ploda. Ali Kristova smrt je zahvatila svu povijest, i njegovo uskrsnuće preobrazuje svu povijest. I kao što je Kristov čas bio pokrenut i ostvaren u znaku bogoštovne ljubavi koja se razgranjuje prema Bogu i bližnjemu, slično i ovaj čas mora biti pokrenut i ostvaren u znaku iste bogooblične ljubavi u njenoj dvostrukoj ramifikaciji: prema Bogu i bližnjemu. Neka ovaj Tjedan bude tjedan služenja svetog ljubavi u kojoj se sastaju Kristov čas i ovaj naš čas u njemu.

Kako ćete svi vi, kako će svaki od vas napose to provesti u djelo — to svatko najbolje zna za sebe. Pomazanje nas uči o svemu, rekao bi nam sv. Ivan (1 Iv 2,27). To nije potrebno tumačiti. Svaki od nas, svaki kršćanin kao da posjeduje ono neko posebno osjetilo, poseban osjećaj povijesti. Ne mislim osjećaj kako vrijeme bježi, nego osjećaj kako se vrijeme osmišlja ili ispunja vrijednošću. Osjećaj koji ga poučava kako će u vremenu služiti svetoj ljubavi. Montaigne je rekao da sadašnjost ne postoji, a ono što nazivamo sadašnjošću da je samo spoj budućnosti i prošlosti.

Recimo i mi: spojeni smo s djelom prošlosti, s Kristovim djelom paskalnog veselja, a projiciramo se u budućnost, u izgradnju Kristova djela spasenja, u nastavljanje djela otkupljenja. Prema tome naš će se posao sastojati u spajanju dinamike Kristove milosti koju nam je pribavio smrću i uskrsnućem sa zahtjevima vremena i ne onog vremena što bježi netom je uočeno, nego onoga što dolazi: budućnosti, sutrašnjice. Čudno ali istinito: čovjek živi od budućnosti.

Možemo se doista veseliti da je ovaj Tjedan znak naše dinamike, naše volje za radom, naše angažiranosti. Ta dobra volja jest ono glavno. To je volja za radom. Duh nas poučava da samo pseudomistici pretvaraju ovaj život u neko trajno »duhovno povlačenje«. Pravi kršćanin i svećenik mora, koliko je do njega, imitirati Boga koji je vječni *actu*. Recimo to malo biblijski: »Moj Otac neprestano radi, zato i ja radim« (Iv 5,17). Ne očekujemo, dakle, rabinsku subotu nerada, niti čisto eshatološku budućnost nekog pasivnog počinka; ne, nego vječna Božja operativna prisutnost ispunja ovaj naš čas sjemenkama vječne vrijednosti,

sjemenkama plodne budućnosti. Jest, sada smo mi tu, drugi su već u nama. Ti »drugi« to su braća sutrašnjice.

Ali i braća u nebu su ovdje s nama. Vesele se što shvaćamo da je vrijeme kratko (1 Kor 7,29). Vesele se što ga želimo upoznati i eksploatirati. Oni ne trpe od ujeda vremena. Ne muče ih trzavice vremena. Ne grize ih prošlost, ne strahuju pred budućnošću, ne muči ih sadašnjost. Oni dobro poznaju vrijednost vremena. Mi smo još kormilari, oni su u luci. A znamo da kormilar dok plovi na širokom moru svu pažnju koncentrira na jedra, istom u luci svraća pažnju na dolaznu točku. Istom u luci počiva.

Svjesni smo poteškoća našega rada. I poteškoća održavanja ovog sastanka. Međutim, svako vrijeme — rekao bi Lamennais — može imati teških porođaja, ali ono nikako ne promašuje, nikada se ne izjalovljuje. Zašto? Je li to iz najopćenitijeg razloga da »rien ne se perd« — ništa se ne gubi? Recimo radije: to je zato što Providnost svime upravlja, a onima koji ljube Gospodina sve pridonosi dobru (Rim 8,28).

Zaključimo s uvjerenjem da je ovo vrijeme, dano nam na raspolaganje, doista *kairos*, plod Duha: milost. Po zakonu naravne i nadnaravne pedagogije moramo reći da se sve odvija u sinergiji, u suradnji Boga i čovjeka, Duha i nas. Na nama je, braćo, da otvorimo prozore duše da kroz njih uđu u nas zrake sedmodarnog Duha, koga smo zazvali. Da proširimo srce i primimo u nj prisutnu braću, a u duhu obujmimo i odsutne koji su željeli doći. Na nama je da provedemo ove dane u revnosti prve ljubavi, jer nam nije ugodno čitati retke sv. Pavla kojima kori hladnu Crkvu u Eufezu da je ostavila prvu ljubav, ljubav obećanja, ljubav vjerske mladosti.

Uvieren sam u spremnost Duha da nam pomogne. Nije nam lako pronaći način kako ćemo upoznati i kako ćemo najprikladnije naviještati Tajnu u Kristu. I sv. Pavao se u tom poslu osiećao kao u okovima teškoća. Neka nas prosvijeti Duh da naša spoznaja bude prava. Da naša riječ bude solju začinjena te upoznamo i kako ćemo je objavlјivati drugima i kako ćemo svakomu odgovarati kako treba (Kol 4,2-6).

SUMMARIUM

Decanus Facultatis omnibus praesentibus salutem dicendo huiusmodi coetuum illustrat momentum. Utiles, utique, dicit esse sacerdotibus ut acquisitam scientiam roborent, quae noviter proferuntur addiscant, experientias pastores inter se communicent. Et Ecclesiae iidem coetus maxime cordi sunt. Valorem tamen specialem horum vult in valorem temporis ac in historiam salutis inserere. Tempus huic negotio consecratum in sphaeram historiae salutis de facili inseri debet. In omni temporis momento, supernaturaliter ordinato, cum Christo eiusque Paschali mysterio occursum christiani in actum deducitur. Necessarium igitur est ut omnes in hoc momento temporis signum divinae voluntatis legant ac sequantur. In praesenti viventes, futurum tempus nuntiamus et praeparamus. Utinam tempus futurum semper fiat melius, aeternitate gravidius, Deo propinquius.